

Arrest

nr. 74 738 van 7 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 10 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 2 augustus 2010 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 28 oktober 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Bangladesh, meerbepaald uit de hoofdstad Dhaka. U verklaarde te zijn geboren als Bihari in het Millat Camp in Mirpur, een wijk van Dhaka. Na het overlijden van uw ouders, werkte u voor Mr. H.. Die zou voor u gezorgd hebben en u woonde bij hem in. Deze persoon was actief in de BNP ("Bangladesh Nationalist Party") en u raakte ook betrokken bij de BNP. In het jaar 2005 hebt u zich tot het Ahmadiyya geloof bekeerd. U zou nadien zelf drie mensen hebben bekeerd. Daarom werd u ooit ontvoerd maar weer vrijgelaten. U kende immers problemen met de vader van M., uw vriendin. Die was betrokken bij de "Awami League" (AL), de politieke tegenstanders van de BNP. Op 16 december 2009 ontstond er een incident tussen BNP en AL in Mirpur. U werd valselijk beschuldigd van betrokkenheid daarbij. Daarop vluchtte u naar Chittagong waar u verbleef bij familie van Mr. H.. Omdat u vreesde veroordeeld te worden, besloot u het land te verlaten. U vertrok op 20 april 2010 uit Bangladesh naar India. Van daaruit reisde u met het vliegtuig naar Moskou van waaruit u over land naar België reisde. Op 2 augustus 2010 diende u hier een asielaanvraag in. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een attest neer van het 'Non-Locals Relief Committee', een identiteitsdocumenten van diezelfde organisatie, een 'ration card', een attest van 'Ahmadiyya Muslim Jamaat', een brief van een advocaat, drie bundels met gecertificeerde kopieën van gerechtsstukken en enveloppen.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelt vast dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Dit omwille van volgende redenen. **Ten eerste** verklaarde u een Bihari te zijn en daarom niet de Bengaalse nationaliteit te hebben (zie gehoorverslag CGVS p.2, 3 en 5). Echter blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, dat op 18 mei 2008 de High Court van Bangladesh bepaalde dat alle kinderen die minderjarig waren bij de Bengaalse onafhankelijkheid in 1971, of geboren werden na de onafhankelijkheid als Bengaalse staatsburgers moeten worden beschouwd. De uitspraak bood een oplossing voor de helft van de naar schatting 300.000 Biharis in Bangladesh. De High Court gaf de Election Commission (EC) bij haar uitspraak van 19 mei 2008 tevens de opdracht de Biharis die citizenship verkregen op te nemen op de 'voter list'. De Election Commission begon hierop aan de registratie van 160.000 in de kampen verblijvende Biharis. Dat u, die Bihari beweert te zijn én die bovendien betrokken zou zijn bij de BNP (zie gehoorverslag CGVS p.5), hiervan niet op de hoogte zou zijn, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde Bihari-zijn. Later tijdens het gehoor op het CGVS, na meervoudige confrontatie met onze informatie, verklaarde u dan dat u wel wist van het toekennen van de nationaliteit aan Biharis, maar dat was pas de dag na de verkiezingen (zie gehoorverslag CGVS p.6). Dit komt echter niet geloofwaardig over, zeker gezien uw beweerde activiteiten voor de BNP sinds 2004. Daarbij merkt het CGVS nog op dat uw verklaringen over uw bezoek aan het Millat kamp niet éénduidig zijn. U verklaarde eerst dat u na 2007, na de caretaker government, niet meer naar het kamp ging (zie gehoorverslag CGVS p.4). Nochtans verklaarde u nadien dat u in februari 2009 nog in het kamp kwam om bepaalde documenten te tekenen (zie gehoorverslag CGVS p.13). En hoewel u bepaalde algemene antwoorden gaf over vragen over het kamp, is het opvallend dat u geen namen kan geven van de huidige voorzitter(s) of leider(s) van het Millat kamp (zie gehoorverslag CGVS 4 en 5). Het is zeer opvallend dat u dan nadien wel verwees naar Sharfarash die verantwoordelijk was voor administratie en documenten en die zelfs 'in charge' was in het kamp (zie gehoorverslag CGVS p.13). Wat er ook van zij, u legde drie documenten neer die zouden staven dat u Bihari bent. Echter dateren deze drie documenten van het jaar 2009 terwijl u reeds vanaf 1990 niet meer in het Millat kamp verbleef en er zelfs geen huis meer had. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u negentien jaar na uw vertrek op dergelijke éénvoudige wijze over deze documenten zou kunnen beschikken. Aldus is uw beweerde Bihari-zijn niet geloofwaardig. **Ten tweede** verklaarde u actief te zijn voor de BNP, maar ook daar kan weinig geloof aan worden gehecht. Immers kon u amper het programma van de BNP uitleggen (zie gehoorverslag CGVS p.6). U kwam niet verder dan dat 'ze eten gaven en voedsel en kleding voor iedereen', zonder verdere specificaties. U moest zelfs toegeven dat u eigenlijk niets wist van het programma. Bovendien verklaarde u dat de BNP staat voor 'Bangladesh National Party', hetgeen niet correct is. BNP staat voor 'Bangladesh Nationalist Party'. Gevraagd naar het verschil tussen de BNP en de AL, kwam u niet verder dan de stelling dat de AL voor hindoes supportert, dat de AL veel beloftes maakt en daarna vergeet en dat er veel terrorisme en corruptie is bij de AL (zie gehoorverslag CGVS p.7). Dit zijn echter zeer algemene zaken die niets zeggen over de inhoud van beide partijen. Aldus is uw beweerde politieke profiel niet geloofwaardig. **Ten derde** verklaarde u zich bekeerd te hebben tot Ahmadiyya (zie gehoorverslag CGVS p.14). U legde daartoe een attest neer als bewijs. Echter na controle van dit attest

door het CGVS blijkt dat dit document vals is (zie informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier). Het voorleggen van valse documenten doet reeds afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Meer specifiek vervalt hier de geloofwaardigheid van uw beweerde bekering tot Ahmadiyya. U legde immers geen enkel ander document, of ander begin van bewijs, neer ter staving van uw beweerde bekering. Het CGVS merkt daarbij nog op dat ook uw kennis van het Ahmadiyya geloof zeer beperkt was (zie gehoorverslag CGVS p.21 en 22). Zo verklaarde u verkeerdelijk dat de stichter Hazrat Mirza Ghulam Ahmad was begraven in Pakistan. U kende niet de naam van het belangrijkste boek dat deze persoon schreef en u had zelfs geen boek van hem gelezen. U kende maar één boek bij naam. Zo verklaarde u ook dat de vader van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad ook een Ahmadiyya was. Echter was Hazrat Mirza Ghulam Ahmad zelf de stichter van dit geloof. En zijn vader was al overleden op dat moment. Aldus is uw beweerde bekering niet geloofwaardig. **Ten vierde** verklaarde u dat u Bangladesh moest verlaten omdat er een valse zaak tegen u hangende was. U legde gecertificeerde kopieën van juridische documenten neer aangaande uw rechtzaak. Daarbij dient opgemerkt te worden dat dit gecertificeerde kopieën betreffen, opgesteld in het Engels (zie documenten nr. 6, groene map). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt duidelijk dat juridische documenten in het Bengaals opgesteld worden. De documenten kunnen in het Engels worden opgesteld, maar mits vermelding van vertaling en dan zal de vertaling ook niet op foliopapier gedrukt zijn. Uw juridische documenten vermelden nergens dat het een vertaling betreft en zijn gedrukt op foliopapier. Er kan dus geen geloof worden gehecht aan deze documenten. Het CGVS merkt daarbij nog op dat uw adres in de juridische documenten nog staat vermeld als het Millat Camp, terwijl u daar sinds 1990 niet meer woonde. Eveneens merkt het CGVS nog op dat er op de gecertificeerde kopieën aanpassingen zijn gebeurd met een pen (zonder dat deze een handtekening of stempel hebben) of met de typemachine, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze documenten (zie documenten nr.6: p.6, 9 en 13 en op arrestatiebevel, groene map). Aldus is uw beweerde vervolging op basis van een valse zaak niet geloofwaardig. **Ten slotte** verwijst het CGVS nog naar de brief van uw advocaat die u voorlegde. Gezien bovenstaande vaststellingen komt deze brief niet als geloofwaardig over. Bovendien is het bevreemdend dat uw advocaat u een brief in het slechte grammaticale Engels zou schrijven, hetgeen verder de geloofwaardigheid van dit document ondermijnt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept als "Eerste middel" de "Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991), schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S., 31 december 1980)" in.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien

verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker verklaart Bangladesh te hebben ontvlucht omdat hij er als Bihari staatsloos was en bovendien als activist voor de BNP en bekeerling tot het Ahmadiyya-geloof, gevisieerd werd door de "Awami League", en valselijk beschuldigd en vervolgd werd wegens zijn vermeende betrokkenheid bij een incident tussen de BNP en de "Awami League".

3.2. Verzoeker verklaarde dat hij van *"Etnische afkomst? Bihari"* is en *"ik ben ook Ahmadiyya"* doch *"Ik heb geen nationaliteit"* (gehoorverslag CGVS, p.3-5). Waar de commissaris-generaal er terecht op wijst dat blijkt uit algemene informatie dat de Bihari geboren na 1971 of die op dat ogenblik minderjarig waren, *"als Bengaalse staatsburgers worden beschouwd"*, verklaarde verzoeker *"Ik weet dat niet, ik ben daar niet van op de hoogte"* (gehoorverslag CGVS, p.3), en in het verzoekschrift stelt hij dienaangaande dat hij *"heeft de keuze nog niet gemaakt"* tussen de Bengaalse en Pakistaanse nationaliteit en *"heeft dus wel degelijk geen Bengaalse nationaliteit"*. Dergelijke verklaringen kunnen minstens verbazen voor een inwoner van een Bihari-kamp, temeer nu blijkt dat verzoeker tijdens het verhoor op het CGVS spontaan begon *"helemaal de geschiedenis uiteen te zetten, over splitsing van land en de oorlog"* (gehoorverslag CGVS, p.5). Het is dan ook niet geloofwaardig dat verzoeker niet zou weten hoe hij als Bihari de Bengaalse nationaliteit kon bekomen. Bovendien had verzoeker voldoende kennis en financiële middelen om naar Europa te reizen zodat ook redelijk te verwachten is dat hij in eigen land weet hoe zich te legitimeren aan de hand van identiteitsdocumenten. Hoe dan ook, ongeacht de oorzaak van zijn onwetendheid, doet dit geen afbreuk aan de gevolgen van die rechtspraak, namelijk dat verzoeker van rechtswege het Bengaalse staatsburgerschap verkrijgt en aldus geen staatloze is. Verzoeker toont niet aan dat dit anders is.

3.2.1. Verzoeker gaat bovendien voorbij aan de essentie van de bestreden beslissing met name dat hij niet aantoonde Bihari te zijn, noch Ahmadiyya. Verzoekers verblijf in een Bihari-kamp kan evenmin overtuigen aangezien hij tegenstrijdig was inzake zijn bezoeken aan dit kamp, en bovendien onbekend was met fundamentele gegevens wat betreft wie de voorzitters en leiders waren in dit kamp. Dergelijke onwetendheden zijn onaanvaardbaar gezien de impact hiervan op het leven van Bihari en in zoverre verzoeker inderdaad in een Bihari-vluchtelingenkamp zou gewoond hebben, verwacht mag worden dat hij hierover gedetailleerde verklaringen kan afleggen, minstens bekendheid aantoonde. Uit verzoekers verklaringen kan niet blijken dat hij opgegroeid is in een vluchtelingenkamp of bij de Bihari. Gezien bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden Bihari-origine en evenmin dat hij verbleven heeft en opgegroeid is in een Bihari-kamp. De documenten die verzoeker dienaangaande neerlegde, met name een attest van het 'Non-Locals Relief Committee', identiteitsdocumenten van diezelfde organisatie en een 'ration card' vermogen evenmin zijn voorgehouden identiteit en Bihari-herkomst te staven te meer nu verzoeker niet toelicht hoe hij deze na negentien jaar nog kon verkrijgen. Dergelijke stukken dienen, om enige bewijswaarde te hebben, immers hoe dan ook te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat in casu niet het geval is. Aldus is verzoeker er geenszins in geslaagd om de kern van zijn asielrelaas, namelijk het feit dat hij Bihari is, aannemelijk te maken. Ook al zou worden aangenomen dat verzoekers voorouders Bihari waren, quod non, dan nog had verzoeker thans de Bengaalse nationaliteit. Het gebrek aan identiteitsdocumenten kan hem dan ook aangerekend worden.

3.3. Waar verzoeker zijn asielaanvraag eveneens steunt op zijn activisme voor de BNP, dient te worden vastgesteld dat verzoeker dit asielmotief evenmin aannemelijk kon maken. Verzoeker toont niet aan dat hij enigszins betrokken was bij de BNP, nu hij zelfs de exacte, volledige benaming van deze partij, met name de "Bangladesh Nationalist Party" niet kende, en verder geheel onbekend was met het programma van de partij en elementaire kennis miste wat betreft het verschil tussen de BNP en de Awami League. Verzoeker argumenteert dat *"Deze motivering slaat nergens op. Hoeveel mensen zijn lid van een partij eerder om economische redenen dan om politieke redenen. Hoeveel mensen kennen niets van het partijprogramma van de politieke partij waarop zij stemmen"*, en gaat aldus in tegen zijn eerdere verklaringen op het CGVS. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker verklaarde dat niettemin hij *"geen officieel lid"* was en nooit mocht stemmen omdat hij de Bengaalse nationaliteit niet bezat, hij wel

nauw betrokken was bij deze partij en ook direct geïnformeerd werd over het partijbeleid aangezien hij assistent was van een *“leider van BNP, grote leider, commissioner van BNP”* en *“ging overal met hem naar toe, banner hangen en naar manifestaties”*, (gehoorverslag CGVS, p.5). De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen aannemelijke verklaring biedt voor zijn onwetendheid inzake de BNP doch veeleer zijn asielmotieven op dit punt zelf ontkent in het verzoekschrift.

3.4. In zoverre verzoeker zijn asielaanvraag tevens steunt op zijn beweerde bekering tot het Ahmadiyya-geloof blijkt uit het dossier dat het attest van de *“Ahmadiyya Muslim Jamaat, Bangladesh”* dat verzoeker ter adstructie van zijn bekering neerlegde, klaarblijkelijk frauduleus is nu de commissaris-generaal om de authenticiteit van dit stuk te verifiëren, contact heeft opgenomen met de opsteller van dit stuk, en deze repliceerde dat het een vals stuk betrof. In het verzoekschrift betwist verzoeker niet bedrieglijk gehandeld te hebben, noch dat ook zijn verklaringen inzake het Ahmadiyya-geloof tekortschoten. Verzoeker legde immers vage verklaringen af inzake de stichter van deze religie en wist zelfs niet of de Ahmadiyya officieel verboden zijn in Bangladesh *“ik hoorde dat overheid verklaarde dat Ahmadi geen moslims zijn, maar ik ben niet zeker van de wetgeving”* (gehoorverslag CGVS, p.22), wat merkwaardig is voor iemand die zich spontaan, uit interesse bekeerde tot een godsdienst waarvan de leden gevisieerd worden in zijn land van herkomst, en die bovendien zelf drie mensen bekeerde (gehoorverslag CGVS, p.22). Dat verzoeker zich zou bekeerd hebben tot het Ahmadiyya-geloof kan dan ook geenszins overtuigen, laat staan dat hij hiervoor Bangladesh diende te verlaten, temeer nu verzoeker zelf expliciet aangaf in Bangladesh nooit problemen te hebben gehad *“wegens religie”* (gehoorverslag CGVS, p.22).

3.5. Tenslotte maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij in Bangladesh gerechtelijk werd vervolgd, laat staan om redenen vervat in het vluchtelingenverdrag. Aangezien verzoekers voorgehouden profiel van activist voor de BNP en bekeerling tot het Ahmadiyya-geloof niet geloofwaardig is, mist deze vervolging immers objectieve grond. De juridische documenten die verzoeker neerlegde kunnen zijn beweerde vervolging bezwaarlijk adstrueren, nu ook deze formele onjuistheden vertonen. Zo blijkt uit algemene informatie toegevoegd aan het dossier dat in Bangladesh de gerechtsdocumenten in het Bengaals worden opgesteld, en vertalingen niet worden opgesteld op het typische foliopapier, geen stempels bevatten van de rechtbank en expliciet vermelden dat het een vertaling betreft. Verzoekers algemene opmerking in het verzoekschrift dat *“Bangladesh gedurende twee eeuwen een Engelse kolonie is geweest en het Engels er naast het Bengali als tweede taal geldt en voornamelijk nog wordt gebruikt in universiteiten. Waaronder rechterlijke opleidingsinstituten en het parlement (<http://nl.wikipedia.org/wiki/Bangladesh>)”* kan bezwaarlijk afbreuk doen aan de objectieve informatie over de concrete werking van het gerecht toegevoegd aan het dossier. Tenslotte, wat de overige documenten betreft die verzoeker neerlegde, kunnen de enveloppes hoogstens aantonen dat verzoeker post ontving uit Bangladesh en is de brief van zijn advocaat een eenzijdig stuk dat geen objectieve bewijswaarde heeft.

3.6. Uit voorgaande volgt dat verzoeker valse documenten neerlegt en zijn verklaringen dermate tekortschieten dat zijn asielrelaas op alle punten verzonnen en leugenachtig voorkomt. Verzoeker kan dan ook geenszins overtuigen waar hij beweert nood te hebben aan internationale bescherming.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

5. Verzoeker roept als *“Tweede middel”* de *“Schending van artikel 2 en 3 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S., 29 juni 1961)”* in.

5.1. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire

bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en die bedrieglijk werden bevonden. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

K. DECLERCK